

Kenar Mahalle

– baharca · 01 Haziran 2018

Akşam üzerileri kavrulmuş soğan kokardı eski mahallenin dar sokakları. Kediler pencerelerde kıvrılır, çocuklar kan ter içinde son güçle toplara vururlardı. Kırılırsa kırılındı Hatice teyzenin penceresi, nasılsa belediye bakmıyor muydu O na. Kaç kez kesmişti toplarını da bana mısın dememişlerdi..Bir keresinde hayta Harun kaçan topu almak için girmişti bahçeye de, kör kuyunun içinde onlarca top görmüştü. İçi şöyle bir burkulmuştu biriktirdiği paralarla aldığı patlak topunu da kör kara kuyu mezarlığında gördüğünde.

Nasıl da gıcırda ilk aldığında, kırmızı üzerine siyah çizgileri vardı vurdun mu bir uçardı ki kırılacağılar kiskanırdı valla billa..

Mahallenin Canti Kamil amcasını herkes çok severdi.

özellikle de çocuklar.

Çünkü hep cebinde onlara verecek bir nevalesi bulunurdu.

Kağıtlı şekerler, sakızlar. Gülümsemesi hep diğer cebindeydi zaten bir elinde de şefkat.

Okşardı Aliş in saçlarını bahar rüzgarı eser gibi uzun uzun efil..

Kapkara gözleriyle sanki kaderini yazmıştı Aliş babasını maden ocağında kaybettiğinde.

Neden gözleri Gülten gibi mavi değildi ki!

"Ana benim gözlerim kömür gibi ya ondan mı babam öldü"

diye çocukça bir masumiyetle sorardı. .

O an o evcik, o darışmalık oda büyür de büyüdü anasının gözünde, saklanacak bir seki altı arardı kaynayan kara bir taşın buharı olmak isterdi..

Her evin bahçesinde bir meyve ağacı olurdu, zenginlik damları çatlamış bal incirlerden.

ama hiç birisi Şamile teyzenin can eriği kadar tatlı değildi.

Bir ısırda mı veletler gökyüzünden sanki yeşil yağmurlar yağardı. En çok ta baharda çiçeklerini uçururlarken endamlarını gösterdiklerinde dayanılmaz olurlardı.

Ya hu o minik minik halleriyle nasıl da öğrenmişlerdi bu kadar lezzetli olmayı.

"Öğretmiş oğlum Şamile teyze bunlara böyle kıyak olmalarını"der kırık dişini göstere göstere gülerdi Osman..

Bilezler dizildi mi sokağın ortasına o mahallenin boynuna sanki inci gerdanlıklar takılırdı.

Çat çat vururdu İlyas, sümüğünü çeke çeke ağlayan Seyit in gözyaşlarına aldırmadan, alırdı bilezlerini hakkıydı hani en afli o vuruyordu ..

Kırıtık Neriman ağzında sakız hep onları izlerdi pencereden

aslında görmek istediği onlar değildi. Jöleli saçlarıyla her gün anasının terliğinden jet misali kaçan delikanlı çocuk Tuğrul du..

Mahallenin tüm yeni yetme kızları ona aşıkta. Ne vakit bir düğün olsa, hepsi kendini O na göstermeye çalışırdı.

Tuğrul da sırasıyla ilgisini alakasını hissettirirdi haliyle..

Sonbahar akşamlarında ince ince yağmurlar düşmeye başladığında kapı önlerine de ton ton kömürler yığılırdı.

Kış sanki daha bir sert geçirdi o eski mahalle aralarında...

İmece usulu başlanırdı kömürler taşınmaya, ev sahibi elinde kürek kömürün başında gururlu bir şekilde dikilir herkesin toplanmasını beklerdi. Kovasını alan gelirdi. Cümbürcemaat o kömür hemen bodruma atılır sonra da kapı önünde çaylar içilirdi..

Onu ve çocuklarını kışın üşütmeyeceği için minnet duygusuyla sırtını dayardı kocasına kadın.

Kara bir kömürün yapabildiklerine kimse şaşırılmazdı o mahallede, hayattan zevk almak böyle bir şeydi işte..

Hediye teyze akşamdan ısladığı kuru fasulyeyi koyardı maşingasının üzerine.

"Üff bi fasulye çatmışım ki görmeyin tırsak Bedri den aldıldım dediği kadar varmış, yanına da bi soğan kestik mi tadından yenmez"

Diye diye akşamı ederdi sardunyalı dökük sıvalı penceresinden..

Hafif meşrep edasıyla jarse fistanlı göğsünün çatalının görünmesinden hiç de rahatsız olmazdı.

"ayol hala benim ki peşimden geziyor evde"

deyip şen bir kahkaha patlatır, yaktım anasını dünyanın der gibi savuruverirdi saçlarını..

Mahallenin okulu dağıldı mıydı tüm çocuklar isyan bayrağını çeker gibi önce yakalarını fora eder, sonra soluğu mahalle bakkalında alırlardı.

Renk renk bilezler, leblebi tozları, sarı gazozlar, kara gazozlar

bakkala girdiklerinde karma bir kokuyla yüzlerine çarpardı..

Konuşsana len!

Deyip deyip deli deli gülerlerdi ağızlarında leblebi tozları..

El yüz yıkanıp, yemekler ıscacık mideye indirildi miydi sobanın ısıyla yanakları kızarmış çocuklar uyuklamaya başlardı tahta sedirde.

Kıvrılmış defter kenarları kol yardımıyla düzeltilmeye çalışılırken iki ucu açık kırmızı kalemle

cevap1

cevap2

başlanırdı ödevler yapılmaya..

Hayat böyle akıp giderdi ruhunu sevdiğim kenar mahallede...bb